

MOHL ZA TO TRABANT

Bylo mi krásných dvacet let, když se odehrál tento příběh. Dnes, téměř po třiceti letech se na vše dívám zcela jinak. Ale tenkrát?

Psal se rok 1974. Doba hluboké totality a normalizace, kdy nejvýznamnější technikou byla početněji vyráběná televizor. O nějakých dalších vymoženostech dnešní doby, jako jsou mobilní telefony a počítače, nebylo vidu ani slechu. Na silnicích se prohánily kromě domácích kodovek také trabanty – lidově vozítka z NDR. Právě takový trabant jsem krátce vlastnila i já. Dostala jsem ho od rodičů po maturitu, abych měla na čem pilovat řidišské zkušenosti. Autem bylo bílé, s tmavě červenou stěnou a v rodině se vkrátku vilo pod milým názvem „muchomůrka“.

V párném letním podvečeru jsem odvěla svoji kamarádku do vzdálené vesnice. Společně jsme předtím byly na zábavě, pak je třeba ujet spolu aky. Nerozumně večer, noc i den. Moc jsem se těžila, na to, až otevřu vrata u zahrady, zaparkuji muchomůrku a uložím se do svého pelíku.

„Tak ahoj, loužila jsem se s Jitkou před jejím bydlištěm.“

„Nechceš jít je třeba na kafe, Martino, lžkala mne Jitka.“

„Promi, ale myslím, že jsme si společně užíly kafe i jině zřabavy dost a dost. Mám před sebou je třeba padesát kilometrů domů a moc se těžím do postele, s omluvou jsem odmítala.“

„Já taky nejspíš půjdu asi spíš, ubezpečila mne Jitka.“

„Ale zřabava to byla skvělá, co říkáš?“

„Za trnůct dně to zopakujem? U dlouho jsem si tak dobře nezatancovala a nepobavila se, jako tady na zábavě. To ví, mstské holka. Tam je to jině. Ale bylo to moc fajn.“

„A která se ti líbí, zkoumala Jitka.“

„No vřdy vř. Ten řernovlas ř kudrnat. Ale byl takový nesmí, moc mě to bavilo. Zatím jsme se nikam nedostali, ale snad tu bude i pěst. Je to pěstěm ř kluk.“

„No, jo. Jarda ze sousedstv. Pěstěm ř a mil, to mě pravdu. Ale jinak ho neznám, tak uviděme pěst! Te se mě ř a řastnou cestu!“

„Ahoj a pozdravuj vařel, otevřrala jsem dvě ře trabantu a usedala za volant.“

Ve zpřtřm zřčtřku jsem vidřla mřvajřc ř Jitku. Zatrůbila jsem na pozdrav a zařadila přkou pod volantem dalř rychlostně stupe. Bylo horko, až do večera krásně sluneřn ř den. Projřdřla jsem okresně silnicě mezi vesnicemi. Z obou stran pole se zlatavou řenicě a nikde ani řivřřka. A pak to přřřlo. Uslyřela jsem podivně zaharařeně a moje muchomůrka ř trořku poskořila.

„Proboha, co to je, vřřsila jsem se. Ale nic se nedřřlo, trabant ř se sunul svojř rychlostě dřř. Oddechla jsem si, ale jen na chvílku. Po přř metrech se zaharařeně, doprovřzeně řkyřřn ř motoru a poskakovřřn ř auta, zopakovalo, teř uř vřrazněji. Zkusila jsem přřdat plyn. Ale nic. Naopak, řkyřřn ř se ozvalo znovu a motor zhasl. Moje snahy znovu nastartovat se minuly řřinkem. Zřřstala jsem střřt na okresně silnici, lemovaně z obou stran přřkopem a rozřřhlřmi řřny obilř, kde jsem po celou dobu nepotkala ani jedno auto. Do nejbliřřř vesnice nejmřřř dvacet kilometrř.“

Vystoupila jsem z auta a posadila se do přřřkopu. Zařala jsem přemřřřřlet, co budu dřřlat. „Asi mi nezbude nic jinřřho, jeř si dřřt ten pochořřř a dojet domě autobusem nebo vlakem. Ale chvílku pořřřm. Třeba budu mřřt řřřřř a nřřco pojeděřř, uvařřovala jsem. Pohodlně jsem se usadila do přřřkopu přřřed bořřn ř stranu svojř řmuchomřřřkyřř. Pomalu se mi zařřaly klřřit ořři“

„NE, NE!! , slyřřřm svřřj hlas odkudsi z dřřli. Po okrese se řřřř kamion. Je tak řřřř, ře se mě řmuchomřřřce řřřřř nemřřře vyhnout. Snařřřm se vřřřř, ale mřřm strachy tak řřřř nohy, ře to prostě nejde. Pak jen zřřřm a ořři se mi rozřřřřř hrřřzou. Projřdřřřř kamion muchlř moje auto pod sebe a zmřřn ř jej na kupu trřřřtek. Vnřřmřřm jen slzejřřc ořři a svojř bezmoc. Po chřřřli cřřřřm, jak se mnou nřřkdo třřese.“

„Sleřřno! Je vřřm nřřco? Stalo se vřřm nřřco? Proř plřřřřřř Sleřřno, probuřřte se!ř, opřřřt mi nřřkdo cloum ř ramenem a jř otevřřřřm ořři. Zarostlř mladřřk v řortřřřch a triřřku. Neubrřřn ř se slzřřm.“

„Mucho. muchomřřřka, snařřřm se mezi vzlyky dostat ze sebe nřřjak ř slovo.“

„Muchomřřřka? Kde by se v přřřkopu vzala muchomřřřka? Hele, nedřřlej si ze mne srandu. Stalo se ti nřřco? Potřřřebujeřř pomocřř? Vzbuřř se koneřřnřřř, opřřřt mi zatřřřsl ramenem a jř teprve teř opravdu procitla.“

„Kde to jsem? A kdo jste vy a co tady dřřřřte? A to vřřřchně ř byl jen senřřř, zařřřřm se usmřřřvat, když vidřřm svojř řmuchomřřřku přřřed sebou. Přřřřřřř mladřřka mne ale trořřku dřřřř. Takový zarostlř, neupravenř. (Panebořře, aby to tak byl nřřjak ř silnřřk), napadřř mne.“

„Jřř co tady dřřřřm? Nařřel jsem třř plařřřc ř a zřřřřm i tvrdě spřřc v přřřkopu. To tady dřřřřm. Motorka mi stojřř tamhle u lesřřka a jestli mi hned neřřekneřř, co se stalo, tak namouduřři na ni sednu a odjeduřř, striktně mi vysvřřřřřřř nezřřřm.“

Pochopila jsem, že nějak vyhoví odpovědi mi v mé situaci nepomohou. Ukázala jsem prstem na trabanta. Pochopil. Jo, muchomůrka, to je tohle autčko? No opravdu tak vypadá. Tak se podíváme s tím marodem, a pokusíme se ho uzdravit, co říkáš???

Přikvíla jsem, Stejně mi nic jiného nezbývalo. Neznám otevřel přední kapotu.

hm. Svěčky jsou v pořádku, přední hadice není vypadlá, ani prasklá, nikde nic neteče, je to divné. Posadil se za volant a pokusil se nastartovat. Marně. Motor jen lehce zakřákal a autčko poskožilo.

A co benzin? Mám dost benzínu??, zeptal se.

Pokřivila jsem rameny. Moje technické znalosti kromě zážen aut byly téměř na bodu nula. Vzdělala jsem jen, kudy se do nádrže naplňuje benzin.

Trabant má přece rezervní nádrž! Vidíš? Tady ten obrtlík dole? Ten stačí otočit na druhou stranu a má pět litrů na dojetí, víš??

Můj neznámý se sehnul na sedadle.

Jenže, ty už na tu rezervu jedeš, takže zřejmě tam asi nebude ani kapka, konstatoval suše. Teprve teď jsem si uvědomila, že auto jsem přejela kamarádům na závěz, kteří chtěli jít něco nakoupit a chtěli se i svěřit. To, že přehodili na rezervu, mi samozřejmě ti dobráci neprozradili?

Mladík opatřil vystoupil z auta, otevřel kapotu a zasunul měřku benzínu do nádrže.

Jak jsem řekla. Ani kapka, konstatoval, když vytáhl měřku zcela suchou.

Tak co uděláme? Má rezervní kanýstr??

Zavřela jsem hlavou.

Proboha umíš vůbec mluvit? Na každou mou otázku jen kví nebo vrt hlavou. To se má boj, nebo co??

Zase jsem se nezmohla na slovo a přikvíla jsem. Rozesmí se.

Tak ty si myslíš, že jsem nějaká lump? Co? No to bych vzděl, co si vybrat. Takovou námou vřlu, která není schopná mi říct ani jak se jmenuje? No to bych toho pobral!!

Smí se nahlas a že mě konečně vypadlo: Martina?

?? d?kuji d?mo. Michal?, op?toval.

??Tak jak to vyvedem? Pojedeš se mnou na motorce k pumpě do vsi? Snad si tam někde od kamaráda nějaký kanýstr vyzajím??

Nedokázala jsem překonat svůj strach. Jo na motorce, dvacet kiloků, kolem lesa? brrr. Zavřela jsem hlavou.

Tak dobře. J? zapomněl, že vypadám jako vandrák. Byl jsem tady na?undru, víš? Pojedu tedy s?m a musíš mi vřít, že se s benzinem vrátím! Počkáš v aut???

Přikvíla jsem. Začalo být trochu chladno, stmývalo se. Zamkla jsem se ve své muchomůrce a jen sledovala, jak Michal odjede na motorce. Snad se vrátí, honilo se mi hlavou. Jinak se tady vyspím do rána a pak budu muset opravdu pochodovat po svěch. Probudilo mne a? blikající světlo blýskající se motorky a Michalovo klepání na okno.

Jsem tady, má n?m? vřlo! Jdeme na to??

Vystoupila jsem z auta, ale stála jen u dveří. Dvacet litrů specialu mix zahrálo do nádrže na to?up.

Tak. Zkus nastartovat Martinu!, slyšela jsem Michala, který zavřel kapotu. Otočila jsem klíčkem a motor naskočil. Byla to pro mě opravdu rájová hudba. Pootvěla jsem okénko a zeptala se:

Kolik to stálo? Co ti d?m? Ale stejně u sebe nemám ani korunu, musel bys mi dát adresu??.

No ne, taková dlouhá vřta, to je u tebe vřkon!?

Vř co? Ber to jako d?rek. Peněze od tebe nechci. Ale něco bych si přece jen vzal??

Začala se mě zase zmocňovat hrůza. Snad to vycítil, když s?sm?vem pokračoval:

Neboj, ublížit ti rozhodně nechci, Ale l?b? se mi, přesto, že jsi tak ustrašená a skoro n?m?. Je?ť nikdy jsem takovou d?vku nepotkal a vřbec by mě nenapadlo, že se má budeš b?ť. Ale abych se vrátil k m?mu požadavku. Vřechno to bude za hubičku, chceš? li. Ale ne takhle. Vystup prosím??.

Chvilku jsem vřhala, ale nakonec jsem sebrala odvahu a z auta vystoupila. Michal mě vzal kolem ramen a dlouze mě políbil. Rozhodně mi to nebylo nepřijemné.

Zkoprněle jsem podřkovala za poskytnutou službu. Michal mi je?ť napsal na pap?rek svoji adresu (to proto, abych vzděl, kde ho mám hledat, a? se ho p?estanu b?ť, jak řekl). Ve zmatku jsem mu prozradila, že za?trn?ct dn? budu zase na závěz u kamarádky a on p?isl?bil, že tak? p?ijde. Pak jsem nastartovala svoji? muchom?rku? a u? bez probl?m? doješla dom?, kde jsem se kolem p?lnoci konečně schoulila ve sv?m pel?ku. Dlouho trvalo, než se mi podařilo usnout. Michal se mi st?le honil hlavou.

K setkání na?trn?ct dn? vřak nakonec nedošlo. Osud to začal zcela jinak, protože právě v tento den D jsem byla převezena do nemocnice s akutním zánětem slepého střeva. Když jsem se snažila probudit po operaci, cítila jsem,

jak mne kdosi pl?c? po tv???ch a doprov?z? to slovy: ?Probu? se m? n?m? v?lo!? Nejd???ve jsem myslela, ?e se mi to v?echno jen zd? a ?e je to pouze halucinace n?sledkem nark?zy. Ale kdy? l?ka? sv?j po?adavek zopakoval hlasit?ji a p?idal i moje jm?no, nam?hav? jsem otev?ela o?i. St?l tam. V b?l?m pl?ti, prost? Michal?

?No je to dost, u? m? nasp?no, ne??, Usm?val se, kdy? vid?l, ?e jej pozn?v?m.

?Vid?, a to jsem cht?l dneska j?t na tu z?bavu!?

?J? taky Michale? ?

?Tak v? co? Z?bavu nech?me na p???t?. Te? bude? odpo???vat, abys byla brzo fit. A u? se m? nebude? b?t ? slib mi to!?

P?ik?vla jsem. O?i se mi zalily slzami. Nev?m, zda bolest? po operaci, nebo d?ky tomu, ?e jsem se zcela n?hodou setkala se sv?m zachr?ncem, kter? mne vlastn? zachr?nil u? po druh?.

Po propu?t?n? z nemocnice jsme se s Michalem za?ali sch?zet. Byla to l?ska tak ??kaj?c ?na druh? pohled?, nebo? teprve v nemocnici jsem pochopila, ?e ten je?at? a vesel? kluk se mi opravdu l?b?. Po dvoulet? zn?mosti n?sledovala svatba. Dnes m?me dv? dosp?l? d?ti a na svoje kuri?zn? sezn?men? u krajnice okresn? silnice, za kter? vlastn? mohl trabant, ?asto a s ?sm?vem vzpom?n?me.

www.psanci.cz